

τὴν σκηνὴν ἦτοι ἡ μερίς τοῦ τόπου, οἱ μετ' ὀλίγον δηλονότι ὀνομασθέντες τῶρες καὶ οὐγγοί, κληρονόμοι, ἀλλ' ἐντελῶς μετασχηματισθέντες, τῶν *Cavaliers* καὶ τῶν *léles rondes*. Τὸ κοινοβούλιον εἶχε καταντήσει τὸ ἀγωνιστήριον καὶ τὸ οὐσιωδεςτερον ὄργανον τῆς πολιτικῆς· καὶ ἠκολούθει καὶ τοι καταρῶμενον τὸ ἔργον, ὅπερ τὸ ἐπαναστατικὸν Μακροχρόνιον κοινοβούλιον εἶχεν ἐπιχειρήσῃ. Ἡ ἀνορθωθείσα μοναρχία ἐθραύμεσε δι' ὧν ὅπλων εἶχε καταβληθῇ ὁ βασιλεὺς ἐκυβέρνησεν τὸν τόπον διὰ τοῦ κοινοβουλίου· τοῦτο δὲ διὰ τῶν ἀρχηγῶν του, οἵτινες κατήντησαν σύμβουλοι τοῦ στέμματος.

Κατὰ τινα σύμπτωσιν, τὴν ὁποίαν ὀφείλει τις νὰ παρατηρήσῃ μετὰ συγκινήσεως, ἡ σύζευξις τοῦ λόρδου Ρούσελ μετὰ τῆς Λαδὺ Βωγκάν συνέβη τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐποχὴν καθ' ἣν μετὰ πατάγου ὁ Ρούσελ προσετέθη εἰς τὴν μερίδα τοῦ τόπου, κατὰ τῆς βασιλικῆς. Ἡ οἰκιακὴ λοιπὸν αὐτοῦ εὐδαιμονία καὶ τὸ πολιτικὸν πάθος εἰσὶ ταυτόχρονα. Ἀνὴρ γενναίος καρδίας, προσηνοῦς καὶ ἀγνῆς, πρὸς δὲ πεπαιδευμένου, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον εὐρέως καὶ διορατικοῦ, χαρακτῆρος ἐπιμόνου μᾶλλον ἢ ἰσχυροῦ καὶ εὐκόλως ἀπὸ τὰς κλίσεις του παρασυρομένου, ἐγένετο τάχιστα ὁ λόρδος Ρούσελ εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων ἀντιπάλων τῆς αὐλῆς καὶ ὁ ἠθικὸς στολισμὸς, ἂν ὅχι ὁ πολιτικὸς ἀρχηγός, τῆς μερίδος τοῦ τόπου. Πρόθυμος δὲ πάντοτε νὰ διακινδυνεύῃ ὑπὲρ τῆς ἰδέας του, ὑπερασπίσθη ἐπὶ ἔνδεκα ἔτη ἐν τῇ βουλῇ καὶ πολλάκις προέτεινε μάλιστα τὰ βλαβιότατα ἀντιπολιτεύσεως μέτρα, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὸ κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ἰόρκης βούλευμα, δι' οὗ ἀπεκλείετο τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου, ὡς καθολικό. Ἡ ἀξία αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ μερίδος καὶ τοῦ ἔθνους δὲν προήρχετο μόνον ἐκ τοῦ ὅτι ἀφιστοῦτο ἐν τῷ συμφέροντι αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διότι κατεγοήτευεν αὐτὴν διὰ τῆς διαρκούς σχεδὸν συμμετοχῆς τῶν προλήψεων, τῶν παθῶν, τῶν ἀπερισκιστῶν καὶ τῶν παρεκτροπῶν αὐτῶν, τηρούμενος ἀείποτε ἀνώτερος μὲν ὅλων διὰ τῆς ἀρετῆς, ὅμοιος δὲ πρὸς ὅλους κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὰ αἰσθήματα. Τοιοῦτοτρόπως ἐντὸς ὀλίγου ἐγένετο ὁ δημοτικώτερος καὶ ὁ μᾶλλον τιμώμενος τοῦ βασιλείου ἀνὴρ, ἡ δὲ ἀρμονία καὶ ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος ἦτο τοιαύτη ὥστε τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ φωτίσῃ τὸν λόρδον Ρούσελ περὶ τε τῶν ἐλλείψεων τῶν παλαιῶν αὐτοῦ φίλων καὶ περὶ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ παραπτωμάτων, καθότι αἱ περὶ τούτων ἀγγελίαι προήρχοντο ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦς, τοῦ ὁποίου δὲν πιστεύει τις ποτέ. Μόνη ἡ Λαδὺ Ρούσελ, μ' ὅλην αὐτῆς τὴν σωφροσύνην καὶ τὸν ἔρωτα, ἀμφίβαλλε περὶ τῆς ὁρθότητος καὶ ἀνησύχει περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς διαγωγῆς τοῦ σύζυγου αὐτῆς, περὶ ἧς μετ' εἰλικρινείας σταθερᾶς καὶ τρυφερᾶς τῷ ἐλάλει. Πολιτικῶς καὶ θρησκευτικῶς συνε-

μερίζετο τὰς δόξας, τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς πόθους τοῦ λόρδου Ρούσελ. Καὶ εἶχε μὲν τὴν καρδίαν ὑπερήφανον καὶ πατριωτικῶς ἀσχιζομένην περὶ τῆς τύχης τοῦ τόπου τῆς, ἀλλ' εὐθύτερον, καθαρώτερον, προορατικώτερον καὶ οὐχὶ προκατειλημμένον τὸ πνεῦμα. Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1678 καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λόρδος ἠτοιμάζετο νὰ ὑποστηρίξῃ ἐν τῇ βουλῇ ἀντιπολιτευτικὴν πρότασιν ὀριμωτάτην, ἔλαβεν ἐν τῇ συνεδριάσει τὴν ἀκόλουθον ἐκ τῆς συζύγου του ἐπιστολήν.

« Ἡ ἀδελφὴ μου, ἥτις εἶναι ἐνταῦθα, μὲ λέγει, » ὅτι χθὲς ἤκουσε νὰ λέγεται εἰς τὸν σύζυγόν » τῆς, ὅτι θέλεις λάβει μέρος εἰς τὴν συζή- » τωμένην ἤδη ὑπόθεσιν ἐν τῇ βουλῇ· γνωρίζεις » τί θέλω νὰ εἶπω· Ὁροδοῦμαι ἐπὶ τούτῳ καὶ » σ' ἐξορκίζω νὰ μὲ εἴπῃς ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ, ἂν » θέλῃς τὸ κάμει. Ἄν τὸ κάμῃς εἶμαι βεβαία » ὅτι θέλεις μετανοήσῃς. Σοῦ ζητῶ μίαν φορὰν » ἀκόμη νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι καὶ πρὸς » ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου ὀδυνηρὸν » νὰ μένωμεν ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἄν δύναμαι τι ἐπὶ » σοὶ παρακαλῶ μὴ λαλήσῃς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμέ- » νου τούτου· τοῦλάχιστον σιῶπα σήμερον ».

Δὲν χρειάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ τις τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὅπως πεισθῇ, ὅτι καὶ ἄλλοτε ἡ Λαδὺ Ρούσελ ἐλάλει οὕτω πρὸς τὸν σύζυγόν της, καθότι ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆς εἰς τὸ νὰ τὸν ἐξορκίσῃ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, περιλαμβάνει γλυκύτατον παράπονον, διότι πολλάκις ἐκρυσεν αὐτὴν, καὶ ζωντὰν συνάμα φροντίδα περὶ ἐκείνου πρὸς τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι θέλει προλάβει. Ἐξεπλάγην ἀναμφιβόλως ὁ λόρδος Ρούσελ περὶ τοῦ διαθήματος τούτου τῆς συζύγου του, ἐπειδὴ περιφροντίσως διετήρησε τὴν ἐπιστολήν γράψας ἰδιοχειρῶς εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτῆς τὴν ἡμέραν καὶ τὸν ἴονον ἐνθα τὴν ἔλαβε. Πιστεύω δὲ, ὅτι δὲν ἠκολούθησε τὴν συμβουλήν τῆς συζύγου του καὶ ἦδη ὡς πιθανῶς καὶ ἄλλοτε.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΡΓΘΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 62.)

Κεφάλαιον Ζ'.

Ἀποχωρήσαντος τοῦ Οὐίλδερ μόνος ἔμεινε πάλιν ἐν τῷ θαλάμῳ ὁ Πειρατής. Ἡ ἐγκάρδιός του ἀγαλλίασις ἐπεχύθη τότε εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸ μέχρις ἐκείνου ψυχρὸν καὶ ἐπέλαμψεν εἰς τὸ βλέμμα του τὸ ἀκτινοβόλον.

Μετὰ στιγμὴν δὲ, ὑπολογίσας ὅτι ὁ Οὐίλδερ

ἦν ἤδη ἐν τῷ κάτωθι θαλάμῳ καὶ ἐκράτει εἰς χεῖρας τοὺς κώδικας τοῦ πλοίου, ἔκρουσε τρίτον ἤδη τὸ σινικὸν κρόταλον καὶ ὁ μικρὸς Ῥοδερίκος ἐπεφάνη ὡς πινυτοτε ζωηρός.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Πειρατής, τοῦ ἔδωκες τὸν κανονισμόν;

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε.

— Τώρα ἀνακάλεσε τὸν στρατηγὸν, Ῥοδερίκος· θέλω νὰ τὸν ὁμιλήσω. Σὺ δὲ ὕπαγε πλέον νὰ ἀναπαυθῇς· καλὴν νύκτα, παιδί μου.

Ἀλλ' ὁ παῖς, ἀντὶ κατὰ τὸ σύνθηρος νὰ ὑπακούσῃ προθύμως εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, περιεστράφη περὶ τὴν ἔξοχον τοῦ κυρίου του θέλων προφανῶς· ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ τῷ ὁμιλήσῃ μὴ ἐπιτυχὼν ὅμως κἀνὲν τούτου βλέμμα ἐστράφη καὶ κατέβη βραδέως τὴν κλίμακα τὴν ἀγούσαν εἰς τὸν κατώτερον ὄροφον.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεφάνη ὁ στρατηγός. Περιττὸν κρίνομεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς δευτέρας ταύτης ἐμφανήσεως τοῦ διακεκριμένου τούτου ἀνδρός· διότι αὕτη δὲν διέφερε κατ' ἄλλο τῆς πρώτης· εἰμὴ καθόσον ὁ στρατηγός, ἀναβὰς ἤδη ὁλόκληρον τὴν κλίμακα, ἐπεφάνη ὁλόσωμος ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἀπέδειξεν ἀληθεῖς τὰς περὶ τοῦ λιγυροῦ αὐτοῦ ἀναστήματος ἀσθενεῖς ἡμῶν εἰκασίας καὶ σκέψεις. Σημειώσεως ὅμως ἄξιον εἶναι, ὅτι τοσοῦτον εἶχεν ἐξοικειωθῇ πρὸς τὰς τακτικὰς στρατιωτικὰς κινήσεις, ὥστε ἐφαίνετο ἀπολέσας τὴν ἔμφυτον εἰς πάντα τὰ ζῶα αὐτοκινησίαν, οὐδὲν δὲ μέλος ἡδύνατο νὰ κινήσῃ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ καὶ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ ἀνάλογόν τινα κίνησιν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον εἰς ἐνδειξὴν χαιρετισμοῦ καὶ μετὰ τοῦτο ἔστη πρὸ τοῦ πλοίαρχου περιμένων τὰς διαταγὰς αὐτοῦ.

— Στρατηγέ, εἶπεν οὗτος ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ ἀνακινήσῃ, ἔχω νὰ σοὶ λαλήσω· κάθησε.

Ὁ στρατηγὸς προσέκλινε τοξοειδῶς εἰς σημείον εὐχαριστήσεως, ὑπῆγε καὶ ἔλαβεν ἔδραν ἀπὸ γωνίας τινός, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεψε μεμετροημένῳ καὶ ζωηρῷ τῷ βήματι πλησίον τοῦ Πειρατοῦ καὶ ἐκάθησε. Πάσας δὲ ταύτας τὰς κινήσεις διεξήγαγε διὰ πολλῆς τῆς χάριτος καὶ ἀξιοπρεπείας.

— Στρατηγέ, τῷ εἶπεν ὁ Πειρατής, ἡ ἐκστρατεία ἀκόμη δὲν ἐτελείωσε.

— Τί μένει νὰ πράξωμεν; Ἡ μάχη ἐκερδήθη καὶ ὁ ἐχθρὸς συνελήφθη αἰχμάλωτος.

— Ναι, ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπηρεσίαν σου, σὺ, ἡ ἰδική μου ὑπηρεσία ὅμως ἀκόμη δὲν ἐξεπληρώθη. Εἶδες τὸν νεοσύλλεκτόν μας; Πῶς σοὶ ἐφάνη;

— Φαίνεται ναυτικός.

— Καθὼς βλέπω δὲν σοὶ ἀρέσει, ἀλλ' ὅταν τὸν ἴδῃς εἰς ὑπηρεσίαν θὰ μεταβάλλῃς γνώμην. Τώρα ἔχω νὰ σὲ ζητήσω μίαν ὑπηρεσίαν ἀκόμη. Εἰς λέμβον τινὰ πλησίον τοῦ πλοίου μας θὰ εὕρῃς δύο ναύτας, ἓνα λευκὸν καὶ ἓνα μαῦρον· φέρε τους

ἐπάνω καὶ φρόντισε νὰ τοὺς μεθύσῃς ἐντελῶς.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγὸς κινήθεις ὅπως ἔγερθῃ.

— Ἀκόμη μίαν στιγμὴν περίμενε, προσέθετο ὁ Πειρατής. Ποῖον θὰ μεταχειρισθῇς πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ στρατηγήματος τούτου;

— Ὁ Νιχιτιγγάλης εἶναι, νομίζω, ὁ ἐπιτηδεύτερος πάντων εἰς τὸ πλοῖον.

— Ἄ! μάλιστα, εἶδα καὶ αὐτοῦ τὰς ἐπιτηδεύτητας. Τὸν ἔστειλα εἰς τὴν ξηρὰν ὅπως εὕρῃ αἰργούς· τινὰς ναύτας θέλοντας νὰ ἔλθωσι μαζί μας καὶ ἔπειτα περάσας ἀπὸ ἐν οἶνοπωλείου, τὸν εὗρον ἐνθρονισμένον εἰς τὸ τελευταῖον θρανίον καὶ δημηγοροῦντα ὡς δικηγόρον καλοπληρωθέντα, ὥστε ἂν δὲν ἐπρίφθαια θὰ ἤρχετο εἰς χεῖρας μὲ ἓνα ἐκ τῶν περικυκλούντων αὐτὸν ναυτῶν.

— Λοιπὸν ἀναδέχομαι τὴν ἐντολὴν ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶπεν ὁ στρατηγός.

— Τότε εἶναι ἀκόμη καλῆτερον. Ὑπαγε λοιπὸν, στρατηγέ, καὶ στείλῃ μου καὶ τὸν αἰχμάλωτόν σου.

Ὁ στρατηγὸς κατένευσε, ἠγέρθη ὡς δι' ἐλατηρίου καὶ ἐξῆλθε.

Μεῖνας δὲ μόνος ὁ Πειρατής ἐβούθισθη εἰς διαλογισμούς.

— Ἰσως, ἔλεγεν, εἶναι ἀδυναμία μου τὸ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην ἀπεριόριστον εἰς νέον τὸν ὁποῖον κατὰ πρόωτον ἤδη βλέπω, μόνον καὶ μόνον διότι ἔχει φυσιογνωμίαν εἰλικρινῇ καὶ φαίνεται ἐνθουσιώδης. Διὰ νὰ ἀνδράσῃ τόσον ἐνωρίς τὸν κόσμον ὁ Κ. Οὐίλντερ οὗτος καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ κινδύνους καὶ ῥωμαντικὰς ἐπιχειρήσεις, πρέπει νὰ ἔχῃ βεβαίως λόγους ἰσχυρώτατους· πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, δραπετόμενοι τῆς διαθέσεώς του ταύτης νὰ ὠφεληθῶμεν ἀπ' αὐτόν, διότι εἶναι ἄριστος ναύτης, χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν χαλαρόντες ἀμέσως τὸν χαλινόν· εἰς τοιαύτας κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις διὰ νὰ ἦναι τις ἀσφαλὴς πρέπει νὰ ὑποθέτῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους προδότας καὶ νὰ προφυλάττεται ἀπ' αὐτούς. Ὁ Οὐίλντερ εἶναι ἀφρωσιωμένος εἰς τοὺς δύο ἰκέλους ναύτας· παρ' αὐτῶν θὰ μάθω τὴν ἱστορίαν του καὶ θὰ τοὺς κρατήσω ὡς ὁμήρους τῆς ἐπανόδου καὶ πίστεώς του. Ἐὰν μὲ προδώσῃ, αὐτὸς μὲν δὲν θὰ ὠφελῇ κατ' οὐδὲν, ἰσως μάλιστα θὰ βλαφθῇ, ἐγὼ δὲ θὰ κερδήσω οὕτω δύο καλούς ναύτας, καὶ εἰς τὸ στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον ὥρμητα οἱ ναῦται εἶναι τὸ μᾶλλον ἀναγκαῖον μοι πρᾶγμα.

Ἐνῶ δὲ τοιοῦτοι διαλογισμοὶ ἐβάρυνον τὸ πνεῦμα τοῦ Πειρατοῦ, καὶ ἡ κίνησις τῶν χειλέων του καὶ τὰ μεδιόματα καὶ αἱ διαφοροὶ τοῦ προσώπου παθήσεις καὶ οἱ μορφασμοὶ καὶ αἱ χειρωνακίαι του αἱ ῥαγδαίαι ἐξέφαινον τὴν συγκίνησιν τῆς ψυχῆς του, δύο ναῦται ἡρακλείου ἀναστήματος εἰσελθόντες αἴφνης εἰς τὸν θάλαμον ἀπέθεσαν ἐπὶ ἔδρας ἀνθρώπινόν τι σῶμα καὶ πάραυτα

ἀπεχώρησαν σιωπηλοί ὡς καὶ εἰσῆλθον. Τὸ σῶμα τοῦτο ἐμείνεν ἀκίνητον, ὡς ἐτίθη, ἀναυδόν, συνεσταλμένον, καὶ ἤθελε τις τὸ ὑπολάβει ὡς νεκρὸν ἐὰν δὲν ἐδύλεπε τοὺς ἐπιοτημένους ὀφθαλμούς του δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ στρεφομένους. Ὁ φόβος καὶ ἡ κατάπληξις εἶχον ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον πᾶσαν δύναμιν καὶ πᾶσαν αἰσθησιν.

Ὁ Πειρατὴς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα σαρκαστικὸν καὶ εἶπε.

— ὦ! Σὺρ Ἐκτωρ Ὁμέσπη, καλῶς ὠρίσατε!

Ὁ δυστυχὴς ράπτης, (διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο) γαλθανισθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς ταύτης μετέφερε τὸ ἀποπληγνόμενον βλέμμα του ἀπὸ τῶν πολυτιμοτάτων σκευῶν τοῦ θαλάμου εἰς τὸ εἰρωνικὸν πρόσωπον τοῦ πλοιοάρχου.

— Σὺρ Ἐκτωρ, ἐπανελάβεν ὁ Πειρατὴς, καλῶς ὠρίσατε, σὰς εἶπα.

— Ὁ Θεὸς ἂς συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς ἐπὶ τὰ μικρῶν παιδιῶν! Ἄ! τίποτε δὲν θὰ κερδήσῃς, ἀνδρεῖε Πειρατὰ, φονεῦν ἕνα πτωχὸν ἐργάτην ὁ ὅποιος εἶναι σκυρμένος ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ τραπέζιον του.

Ὁ Πειρατὴς ἔλαβε τὸ μαστίγιόν του ἀπὸ τῆς τραπέζης· ἐφ' ἧς τὸ εἶχε ῥίψει καὶ δι' αὐτοῦ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὸν ὦμον τοῦ ράπτου, ὡς διὰ νὰ λύσῃ τὸν τρόπον τινὰ διὰ μαγικῆς μεθόδου τὴν γοητείαν ἣτις κατεῖχε αὐτόν.

— Σὺρ Ἐκτωρ, ἐπανελάβεν, οἱ λόγοι σου εἶναι ἀνάξιοι ἱππότου. Ἐλὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, τίμιε καὶ εὐπειθέστατε ὑπῆκοος! Ἰδοὺ ἡ τύχη σοὶ προσμειδιᾷ· πρὸ τινων ὥρων παρεπονείσο ὅτι δὲν εἶχες ἐργασίαν, τώρα θὰ ἐργάζεσαι δι' ὅλον τὸ πλήρωμα.

— Ἄ! ἀξιότιμε καὶ μεγαλόφυχε Πειρατὰ, ἀνεφώνησεν ὁ Ὁμέσπη· ὅστις εἶχεν ἤδη ἀναλάβει τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης του, ἂ! εἶμαι ἀφανισμένος ἄνθρωπος! διότι δὲν ἦσαν ὀλίγα ὅσα ὑπέφερα! Πέντε μακροὶ καὶ καταστρεπτικοὶ πόλεμοι...

— Ἀρκεῖ! σοὶ εἶπα ὅτι ἡ τύχη ἤρχισε νὰ σὲ εὖνοι καὶ σὲ ἔφερε πλησίον μου. Εἰς πλοῖον τὸ ὅποιον ἔχει τόσον πλήρωμα ποτὲ δὲν λείπει ἡ ἐργασία, ἐκάστη δὲ βελονὰ σου θὰ σοὶ πληρόνεται γενναίως, διότι ἡμεῖς ἔχομεν τὸν τρόπον νὰ ἀνταμειδώμεν τοὺς ἐργάτας μας — Ἰδέ!

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Πειρατὴς ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ ἑλατηρίου καὶ ἀπόκρυφος σύρτης ἠνεώχθη πλήρης χρυσῶν νομισμάτων πάντων τῶν χριστιανικῶν κρατῶν. Ἡ ἐπίδειξις τοῦ θησαυροῦ τοῦτου ἐπροξένησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ ράπτου, ὅστις οὔτε εἶδε, οὔτε ὠνειρεύθη κἄν ποτε τοσαῦτα πλούτη ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνηγμένα. Ἀλλὰ συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν μετὰ τινα χρόνον μετέφερε τοὺς ἐκστατικούς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τῶν θησαυρῶν εἰς τὸν κτήτορα αὐτῶν καὶ ἠρώτησε διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμω, ἐνδοξότατε καὶ μεγαλοπρεπέστατε Πειρατὰ, τί πρέπει νὰ κάμω

διὰ νὰ λάβω τὸ μέρος μου ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τοῦτον;

— Ὅτι καθημερινῶς κάμνεις καὶ εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ κόπτης καὶ νὰ ράπτῃς. Ἰσως κἄποτε καταφεύγωμεν εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά σου πρὸς κατασκευὴν ἐνδυμάτων ἐσάκις θελήσωμεν νὰ μεταμφιεσθῶμεν.

— Ἰδοὺ τεχνάσματα τοῦ διαβόλου ὅπως παρασύρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ἀλλὰ, ἔξοχε Πειρατὰ, εἰς τὴν πόλιν ἔξω ἀπῆκα τὴν Ἀνδρομάχην τὴν ἀπαρηγόρητον σύζυγόν μου...

— Ἐκτωρ καὶ Ἀνδρομάχη, ὠραῖος συνδυασμὸς ὀνομάτων! ἀνεφώνησεν εἰρωνικῶς ὁ Πειρατὴς.

— Ὅχι ὅμως καὶ τυχαῖος· τὴν ἐνυμφεύθην μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ ὄνομα, διότι ἤκουσα ὅτι τὸ ἰδικόν μου ὄνομα καὶ τὸ ἰδικόν της τὰ ἔφεραν δύο βασιλεῖς μεγάλοι. Εἰς τὰ τοιαῦτα ἐγὼ εἶμαι ἰδιότροπος.

— Θαυμάσια!

— Ἀληθινὰ εἶναι γραῖα καὶ ἀσχημη, εἶναι ὅμως πιστὴ εἰς τὰ συζυγικά της καθήκοντα, καὶ τοῦτο εἶναι μέγα πρᾶγμα εἰς τοὺς καιροὺς τοὺς ὁποίους ἐφθάσαμεν ὅπως δῆποτε εἶναι ἡ νόμιμος σύζυγός μου καὶ μήτηρ πολυτέκνου οἰκογενείας— τὴν συνιστῶ ὅθεν ταπεινότατα εἰς τὴν μεγαλοπρεπστάτην γενναϊότητά σας.

— Τίποτε δὲν θὰ τῆς λείψῃ. Τὸ πλοῖόν μου εἶναι ἄσυλον εἰς τοὺς δυστυχεῖς συζύγους· ὅσοι δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ᾖναι κύριοι εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἔρχονται ἐδῶ καὶ ζητοῦσι καταφυγὴν. Ἐβδομος σὺ, Κ. Ὁμέσπη, εὐρίσκεις τὴν εἰρήνην κατακλειόμενος εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο μοναστήριον· ὅσον δὲ διὰ τὰς οἰκογενείας τὰς ὁποίας οἱ φυγάδες ἀφίνουσιν εἰς τὴν ξηρὰν ἡμεῖς ἔχομεν τὰ μέσα νὰ τὰς βοηθῶμεν καὶ οὕτω καὶ τὰ δύο μέρη μένουσιν εὐχαριστήμενα.

— Θαυμάσια! ἀξιότιμε Πειρατὰ, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ λησμονήσητε οὔτε τὴν γυναῖκα, οὔτε τὰ πτωχὰ μου τὰ παιδιά, καὶ ἐὰν, κατὰ τύχην, ἐγὼ ἐργάζωμαι διὰ τὴν μεγαλόδωρον γενναϊότητά σας, εἴτε ἀμισθί, εἴτε μὲ μισθόν, ἡ γρηᾷ καὶ τὰ παιδιά της θὰ τρέφονται δι' ἐξόδων σας.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου, δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω ἀβοηθήτους.

— Ἰσως, δικαιοτάτε Πειρατὰ, ἂν μοῦ δώσητε προκαταβολὴν τινα ἀπὸ τὸν σωρὸν τοῦτον τοῦ χρυσοῦ ἡ σύζυγός μου θὰ ἡσυχάσῃ. Ἐὰν τὸ πνεῦμά της δὲν ἦτο τρῶσι τεταραγμένον, βεβαίως ὀλιγώτερον ζῆλον θὰ κατέβαλλε πρὸς ἀναζήτησίν μου. Γνωρίζω τὸν χαρακτῆρά της καὶ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἐπικειμένη ἐσχάτη ἐνδεῖα θὰ τὴν κάμῃ νὰ σύρῃ φωνὰς ἱκανὰς νὰ διεγείρῃσιν ὅλην τὴν πόλιν.

Ὁ Πειρατὴς, ὅστις ἔρριψε κατ' ἐκείνην τὴν σιγμὴν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἐμειδίασεν, ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἀνοίξας ἐκ νέου τὸν σύρτην ἔλαβε δραχμὴν χρυσοῦ καὶ παρουσιάσας αὐτὴν πρὸς τὸν ράπτην.

— Θέλεις, εἶπε, νὰ λάβῃς τὸ χρυσοῖον τοῦτο καὶ νὰ ὀρκισθῇς ;

— Ὁ Κύριος νὰ μεφυλάξῃ ἀπὸ τὸν πειρασμόν, εἶπεν ὁ ῥάπτης. Ἡρωϊκῇ Πειρατᾷ, ἐγὼ φοβοῦμαι τὴν δικαιοσύνην· ἐὰν κατὰ κακὴν τύχην, βασιλικόν τι πλοῖον ἤρχετο καὶ μᾶς ἐζήτει ἐριδας, ἢ ἐὰν τρικυμία τις μᾶς ἐῤῥύπτεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐγὼ εὐρισκόμεν ἐν ἀμέσους σχέσεις μετὰ τοῦ πληρώματός σας, φαντασθῆτε ὅτι θὰ ἐκτεθῶ εἰς μεγάλους κινδύνους. Τολμῶ λοιπὸν νὰ ἐλπίσω, ἀξιότιμε καὶ ἐντιμότατε Πειρατᾷ, ὅτι δὲν θὰ ὁμολογήσετε ὅσας ἐκδουλεύσεις σᾶς κάμω ἕως τότε· ἐλπίζω ὅμως ἐπίσης καὶ ὅτι δὲν θὰ μὲ λησμονήσετε εἰς τὴν διανομὴν τῶν εὐεργετημάτων.

— Ὅποιος ῥάπτης ! ἐψιθύρισεν ὁ Πειρατὴς ἐν ἀνυπομονήσῃ καὶ ἔκρουσε τὸ σινικὸν κρόταλον τόνον σφοδρῶς ὥστε ὅλον τὸ πλοῖον ἀντήχησε· πάραυτα δὲ πολλὰ κεφαλαὶ προέκυψαν εἰς τὰς διαφόρους θύρας τοῦ θαλάμου καὶ φωνὴ ἀρρένων πῇ ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον τί διατάττει.

— Φέρετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον εἰς τὴν στρωμνὴν του, εἶπεν αὐτός.

Καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Ὁμέσπης, ὅστις, εἴτε ἐκ φόβου, εἴτε ἐκ πολιτικῆς, ἐφαίνετο ὡς ἀδυνατῶν νὰ κινήθῃ, ἀφηρηπάγῃ τῆς ἔθρας του καὶ ἐκομίσθη ἄνευ πολλῶν περιποιήσεων μέχρι τῆς θύρας δι' ἧς εἶχεν εἰσελθεῖ· ἡ μάλλον ἐμβιβάσθη.

— Σταθῆτε, ἐφώνησεν, ἔχω ἀκόμῃ νὰ εἶπω ἓνα λόγον. Τιμιώτατε καὶ νόμιμε Πειρατᾷ, σᾶς εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι ὑπηρεσίαν ἐντὸς τοῦ πλοίου· δὲν σᾶς ἀπαρνοῦμαι ὅμως καὶ ὅλως διόλου. Ἄν ἀγαπᾷτε, ἡμποροῦμεν νὰ συμβιβασθῶμεν εἰς τρόπον ὥστε καὶ οἱ δύο νὰ μείνωμεν εὐχαριστημένοι. Διότι ἐγὼ θέλω νὰ φέρω μέχρι τοῦ τάφου μου ὄνομα ἐντιμον καὶ νὰ ζήσω τὸ υπόλοιπον τῆς πολυπαθοῦς μου ζωῆς ἡσύχως, ἀποῦ ἕως τώρα ἐπέρασα πέντε πολυχρονίους καὶ καταστρεπτικούς...

— Πάρετέ τον ! πάρετέ τον ! διέταξεν ἐντόνως ὁ Πειρατὴς.

Καὶ πάραυτα ὁ ἀρεϊμάνιος ἔκτωρ ἐγένεν ἄφαντος ὡς ἐκ γοητείας, ὁ δὲ πλοίαρχος παρεδόθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του μόνος μείνας.

Βαθυτάτῃ σιγῇ, αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ διατεταγμένη, ἐπεκράτει ἐν τῷ πλοίῳ. Καὶ τοι τὸ πλήρωμα συνεκροτεῖτο ὑπ' ἀνθρώπων βιαίων καὶ ἀχλινώτων, οὐδεὶς θόρυβος ὅλως ἡκούετο, καὶ ἂν κάτοικός τις τῆς ξηρᾶς εὐρίσκετο αἰφνης καθήμενος ἐν τῷ θαλάμῳ ἤθελεν ὑπολάβει ὅτι εὐρίσκετο ἐντὸς ἀγροτικού παρεκκλησίου. Καὶ αὐταὶ αἱ θορυβώδεστεραι ἐργασίαι τοῦ πλοίου ἐξετελοῦντο ὅσον τὸ δυνατόν ἡσύχως καὶ ἀθορύβως. Τοιαύτης λοιπὸν ἡρεμίας ἐπικρατούσης, χεῖρ ὑποτρέμουσα ἠνέωξε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου καὶ ὁ στρατηγὸς παραπατῶν ἀνεφάνη ἦττον τοῦ συνήθους ζωηροῦ, προφανέστατον δὲ ἦτον ὅτι, ὅπως καταβίβη τὴν ἐγκράτειαν τῶν δύο ξένων νὰ ὑπῶν ἠναγκάσθῃ ὁ ἴδιος νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν πνευματωδῶν ποτῶν.

— Λοιπὸν τί ἀπέκαμες μὲ τοὺς ἄνθρώπους αὐτοὺς ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἐπέτυχα καὶ δὲν ἐπέτυχα· ὁ λευκὸς εἶναι στουπὶ, ὁ μαῦρος ὅμως ἐκεῖνος διάβολος ἔχει ἀγύριστον κεφαλὴν.

— Ἐλπίζω ὅπως δῆποτε ὅτι κατέβαλες πᾶσαν προσπάθειαν δυνατὴν.

— Ἐπραξα τὸ κατὰ δύναμιν, ἀλλ' εὗρον ἀντίσπασιν ἀκλόνητον.

— Ὁ Πειρατὴς ἠτένισεν εἰς τὸν στρατηγὸν καὶ τῷ εἶπε ψυχρῶς,

— Πολὺ καλὰ ! τώρα ἂς κοιμηθῶμεν.

Ὁ στρατηγὸς ἀνέφερε τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν μικρὰν θύραν, τὴν ὁποίαν ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα καταβιβάων ἔρθασεν ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ στρατιωτικῇ τάξει. Διότι μὴ ἔχων ὁ ἴδιος ἀκριβὴ τῆς καταστάσεώς του συνείδησιν ἐνόμισεν ὅτι καὶ ὁ πλοίαρχος εἰς τὴν αὐτὴν εὐρίσκετο ὄγνοιαν τῶν πραγμάτων, ἐπίστευσεν μάλιστα ὅτι κατέβη τὴν κλίμακα μετ' ἀρετῆς ἀξιοπρεπείας. Ὁ Πειρατὴς τὸν ἄφησε νὰ ἐξέλθῃ καὶ τότε, παρατηρήσας τὸ ὥρολόγιόν του, κατέβη ἐλαφρῶ τῷ βήματι εἰς τὸν κατώτερον ὀροφον.

Τὰ οἰκήματα τοῦ δευτέρου καταστρώματος ἦσαν ὡς καὶ ὁ θάλαμος τοῦ πλοίαρχου πολυτελεῶς καὶ κομψῶς συνσκευασμένα. Πρὸς τὸ ἐστιατόριον τῶν ὑποδεστέρων ἀξιοματικῶν, κείμενον εἰς τὴν πρῶμην τοῦ πλοίου καὶ καλούμενον μεγάλη αἴθουσα, ἔφερον δύο σειραὶ οἰκημάτων μικρῶν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν κατεχομένων. Πρὸ τῆς μεγάλης αἰθούσης ἦσαν τὰ οἰκήματα τῶν κατωτέρων ἀξιοματικῶν, καὶ ἀμέσως πρὸ τῶν οἰκημάτων τούτων ἦν ὁ στρατὸν τοῦ ναυτικοῦ πεζικοῦ σχηματίζων οὕτως ὅριον μετὰ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀξιοματικῶν. Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῇ τοῦ πλοίου διάταξις ἴσως κατ' ὀλίγον διέφερε τῆς τῶν συνήθων πολεμικῶν πλοίων· εὐκόλως ὅμως παρετήρησεν ὁ Οὐίλδερ ὅτι τὸ διαχωρίσμα τῶν θαλαμίσκων τῶν ἀξιοματικῶν ἀπὸ τῶν οἰκημάτων τῶν ναυτῶν ἦτον ὑπὲρ τὸ συνήθες στερεόν καὶ ὅτι μικρὸν ὀλμοβόλον ἔκειτο πρὸς ἐσωτερικὴν χρῆσιν, κατὰ τινὰ ἱατρικὴν ἔκφρασιν. Αἱ θύραι ἦσαν ὑπερμέτρως παχεῖαι, τουφέκια δὲ καὶ πιστόλαι καὶ ξίφη καὶ δόρατα ἐκρέμαντο ὀπίσω αὐτῶν πολυπληθῇ. Τέλος δὲ εὐκόλον ἦτο νὰ συμπεράνῃ τις ἐξ ὅλων τούτων τῶν προφυλάξεων, ὅτι οἱ ἀνώτεροι, φοβούμενοι, ἢ μάλλον οὐχὶ ἀδύνατον θεωροῦντες στάσιν τινὰ τοῦ πληρώματος, ἐφρόντισαν νὰ εὐρεθῶσι περιπεφυλαγμένοι ὑπὸ ἀξιοσεβάστου ὑλικῆς δυνάμεως, ἂν ποτε ἡ ἡθικὴ αὐτῶν δύναμις κατήντα τόσον ἀσθενὴς ὥστε νὰ μὴ ἐξαρκῇ νὰ τοὺς προστατεύσῃ κατὰ τῆς βίας ἡ ἀπληστίας τῶν ναυτῶν. Ὁ Πειρατὴς εὗρε τὸν νέον τοῦ ὑποπλοίαρχου μετ' ἐπιστάσις μελετῶντα τὸν δοθέντα αὐτῷ κανονισμόν· χαιρετόσας δὲ αὐτὸν εὐμενῶς ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας ἀρελοῦς.

— Ω! βεβαίως ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς τάξεως ἀπεκρίθη ὁ ὑποπλοίαρχος, ἐγερθεὶς ὅπως χαιρετήσῃ τὸν προϊστάμενόν του, οἱ νόμοι οὗτοι εἶναι ἀπαράμειλλοι· ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν των ἐπικρατῇ ἡ αὐτὴ αὐστηρότης, τότε δὲν δισταζῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι πλείοτέραν τάξιν δὲν εἶδα οὐδ' εἰς αὐτά . . .

— Ποῦα, Κύριε; ἡ:ώτησεν ὁ Πειρατής· βλέπων δισταζόντα τὸν Οὐίλντερ.

— Ἦθελα νὰ εἶπω εἰς τὰ βσιλικὰ πλοῖα, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἐρυθρίασας ὀλίγον. Ἀγνοῶ πῶς θὰ τὸ θεωρήσῃτε, ὡς καλὴν ἢ ὡς κακὴν αὐστασιν, ἀν σὰς εἶπω ὅτι ὑπηρετήσα κατὰ πρῶτον εἰς βσιλικὸν πλοῖον;

— Ω! ὡς καλὴν. ὡς λαμπρὰν σύστασιν, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Πλοίαρχος· καὶ ἐγὼ εἰς βσιλικὸν πλοῖον ἤρχισα τὸ σταδίόν μου.

— Εἰς ποῖον πλοῖον; ἠρώτησεν ἐν περιεργίᾳ ὁ Οὐίλντερ.

— Εἰς πολλὰ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Πειρατής. Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ περὶ αὐστηρότητος τοῦ κανονισμοῦ μας. Θὰ ἀναγνωρίσετε μετ' ὀλίγον ὅτι ἕνεκα τῶν καταδρομικῶν τῶν εἰς βοήθειάν μας ἐρχομένων ἐνίοτε καὶ ἕνεκα τῶν δικαστηρίων ὑπὸ τὴν ἱερὰν αἰγίδα τῶν ὁποίων διατελούμεν, ὁ νομοθέτης ἡμῶν ἠναγκάσθη ἀναποφύκτως νὰ δώσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον ἐξουσίαν ἐκτεταμένην . . .

— Καὶ ἡ:πως ἀπόλυτον καὶ ἀπεριόριστον, εἶπεν ὁ Οὐίλντερ μεδιόσας.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ πεισθῇτε διὰ τῆς πείρας ὅτι ποτὲ δὲν μετεχειρίσθην τὴν ἐξουσίαν ταύτην καταχρηστικῶς καὶ πρὸς τὸ ἀτομικὸν μου συμφέρον, ἀλλὰ πρὸς συμφέρον τῆς κοινωνίας. Ἀλλ' ἡ ὥρα παρήλθε, κύριε Οὐίλντερ, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπιμένετε νὰ ἐξέλθετε, εἴθετε ἐλεύθερος.

— Βλέπω καὶ ἐγὼ ὅτι παρήλθεν ἡ ὥρα, ἀπεκρίθη ὁ νέος ναύτης εὐχριστήσας τὸν πλοίαρχον δι' ὑποκλίσεως καὶ ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ ἀναχωρήσω ἁμέσως.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε Οὐίλντερ, προσέθετο τότε ὁ πλοίαρχος, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀποστείλω διὰ τῆς πλοιαρχικῆς λέμβου καὶ μετὰ τῆς ἀνηκούσης συνοδίας· ἀλλ' ἐννοεῖτε τὴν αἰτίαν ἥτις μὲ καταναγκάζει εἰς τοῦτο. Ἡ λέμβος ὅμως δι' ἧς ἦλθετε εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν της, οἱ δὲ δύο ῥωμαλεοὶ κωπηλάται σας θὰ σὰς ἀποβιβάσουν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀπέναντι ἀκρωτήριον. . . Ἀ! τῷόντι, ἐλησμόνησα νὰ σὰς ἐρωτήσω, οἱ ἄνδρες οὗτοι συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰς συμφωνίας μας;

— Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ποτὲ δὲν ἀπεχωρίσθην αὐτῶν καὶ οὐδ' αὐτοὶ θέλουν νὰ με ἀφῇτωσι.

— Παράδοξος δεσμός μεταξύ τοιούτων ἀνθρώπων καὶ ἀνδρὸς διαφέροντος· αὐτῶν τσοῦτον Εὐτέρπη τόμ, Η. φυλλάδιον 63.

κατὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀνατροφήν.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλντερ ἡσύχως· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ τρεῖς τὸ αὐτὸ ἔχομεν ἐπάγγελμα, τοῦ ναύτου, ἡ μεταξὺ ἡμῶν ἀνισότης καὶ ἀνομοιότης δὲν εἶναι πραγματικῶς τόσον μεγάλη ὅσον φαίνεται. Ἰπάγω λοιπὸν νὰ τοὺς ἀνέυρω καὶ νὰ τοῖς εἶπω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὑπηρετοῦν ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας. Καὶ ὁ Οὐίλντερ διευθύνθη πρὸς τὴν ἀναβαθρὰν.

Ὁ δὲ Πειρατής συνώδευεν αὐτὸν εἰς τὸ κατὰστρωμα ἀδιαφόρως καὶ ὡς θέλων μόνον νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν δροσερὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα. Ὁ καιρὸς οὐδαμῶς εἶχε μεταβληθῇ, ἦτο πάντοτε γλυκὺς καὶ γαλήνιος· ἡ αὐτὴ ἡρεμία καὶ ἀκίνησις ἐπικράτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἐνθα δὲν ἐφαίνετο ἄνθρωπος ἄλλος παρὰ ἐκείνος ὅστις εἶχεν ὑποδεχθῇ ἐλθόντα τὸν Οὐίλντερ καὶ ὅστις περιεφέρετο ἐπὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· περιτετυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του. Ἀνευρών αὐτὸν ὁ Οὐίλντερ τὸν ἐχαίρετῃ καὶ τῷ εἶπεν ὅτι θέλει νὰ ἐξελθῇ ἁμέσως εἰς τὴν ξηρὰν, ἐκεῖνος δὲ τῷ ἀπεκρίθη οὕτως ὥστε ὁ νέος ναύτης ἐνόησεν ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ ἐγίνεν ἤδη γνωστὸς ἐν τῷ πλοίῳ.

— Γνωρίζετε, κύριε, ὅτι εἰς οὐδέν, οἶον δῆποτε βιβλὸν καὶ ἂν ἔχη, ἐπιτρέπεται νὰ ἐξελθῇ τοῦ πλοίου ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ἄνευ διαταγῆς τοῦ πλοίαρχου.

— Τὸ ἐννοῶ, κύριε, καὶ ἀναγνωρίζω τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων σας· ἀλλὰ τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ πλοίαρχου τὴν ἔχω καὶ τὴν διαβιβάζω εἰς ὑμᾶς. Θὰ ἐξέλθω διὰ τῆς ἐδικῆς μου λέμβου.

Ὁ φρουρὸν ἀξιωματικὸς εἶδε μακρὰν εἰς τὴν πρόμνην ἰστάμενον τὸν πλοίαρχον, μὴ ἀκούσας δὲ αὐτὸν ν' ἀντιτείνῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ναύτου, ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκετο ἡ λέμβος.

— Πῶς! οἱ ἄνθρωποί μου δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ; ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλντερ ὀπισθοδρομήσας ἐξ ἐκπλήξεως καὶ ἦν στιγμὴν ἔθετε τὸν πόδα εἰς τὴν ἀποβαθρὰν.

— Ἰτως ἐφυγαν, κύριε.

— Ω! ὅχι, κύριε, δὲν ἐφυγαν, εἶμαι βέβαιος· εἶναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ πρέπει νὰ εὐρεθοῦν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἐν τῇ σκιᾷ καὶ ὀπισθεν τοῦ ἱστοῦ κρυπτόμενον πλοίαρχον, ὅπως ἴδῃ πῶς θεώρησε καὶ οὗτος τοὺς ἐπιτακτικούς τούτους λόγους· οὐδεμίαν ὅμως οἶαν δῆποτε λαβὼν ἀπόκρισιν ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν πρόραν εἰπὼν τῷ Οὐίλντερ ὅτι ἐπήγαγε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν φυγάδων.

Ὁ Οὐίλντερ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο μόνος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἁμέριμος καὶ ἐπειράθη νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὑπονοίας καὶ τὴν ταρχὴν τοῦ νέου τοῦ ὑποπλοίαρχου.

— Ἐλπίζω, κύριε, εἶπεν ὁ Πειρατής, ὅτι τὸ πλοῖον σὰς ἀρέσκει· εἶναι κομψὸν καὶ ἰσχυρὸν ἐν ταυτῷ, καὶ ταχὺ προσέτι ὡς βέλος. Τὸ ὀνομαζο

Δελφίνα καὶ ἕνεκα τῆς ταχύτητός του καὶ ἕνεκα τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων χρωμάτων του. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπρωτίμησα τῶν ἀπεισίων ἐκείνων καὶ τρομερῶν τὰ ὅποια συνήθως εἰ πειράται μεταχειρίζονται.

— Λαμπρὸν καὶ θαυμάσιον πλοῖον ἔχετε τῶνόντι, κύριε Πλοίαρχε· ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας ἐναυπηγήθη;

— Σχεδὸν πάντα τὰ πλοῖα τὰ εἰς τὰς ἀποικίας ναυπηγούμενα καὶ μὴ μεγαλειότερα τῶν ἐξακοσίων τόνων κατασκευάζονται πρὸς ἰδικήν μου χρῆσιν, ἀπεκρίθη ὁ Πειρατὴς μειδιῶν ὥσπερ ἤθελε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν νεανίαν ὑποδεικνύων εἰς αὐτὸν τὴν ἄφθονον τοῦ πλούτου πηγὴν ἣτις ἀνέβλυσεν ἀπροσδοκῆτως πρὸ τῶν ποδῶν του. Τὸ πλοῖον τοῦτο ἐναυπηγήθη κυρίως καὶ κατὰ πρῶτον διὰ τὴν Αὐτοῦ Καθολικὴν Μεγαλειότητα πρὸς καταδίωξιν τῶν Ἀλγερινῶν· ἀλλὰ, καθὼς βλέπετε, ἤλλαξε πλοίαρχον, καὶ διὰ μικρῶν τιμῶν ἐπιδιορθώσεων καὶ μεταποιήσεων κατέστη θαυμάσιον καταδρομικόν.

— Ἄμα τὸ εἶδα ἐθαύμασα ἀμέσως τὴν ὠραιότητά του καὶ ἀπεφάσισα νὰ λάβω πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.

— Ὅτε ἤρχαιο εἶδες βεβαίως ὅτι ἱστάμεθα ἐπὶ μιᾷς μόνῃς ἀγκύρας. Πρέπει νὰ ἡξυρῆς ὅτι ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐκθέτω ἀνωφελῶς, οὔτε αὐτὸ τὸ ξύλον τῶν ἀγκυρῶν μου. Μὲ τὰ κανόνια τὰ ὅποια ἔχω μοῦ εἶναι εὐκολώτατον νὰ ἀποστομώσω τὴν κανονοστιχίαν τοῦ προμαχῶνος τοῦ ὑπερασπίζοντος τὴν εἴσοδον τοῦ ὁρμου· ἀλλὰ πᾶσα μάχη ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾖναι δυνατόν νὰ μᾶς ἐπιφέρει ἀδυναμίαν ὅθεν προτιμῶ νὰ ᾔμαι πάντοτε ἑτοιμὸς πρὸς ἀπόπλουν.

— Καταλαμβάνω καὶ ἐγὼ πόσον δύσκολον εἶναι νὰ πολεμᾷ τις ἐνῶ δὲν δύναται νὰ ὑψώσῃ νόμιμον σημαίαν εἰς τὸν ἱστόν του, ἐψιθύρισεν ὁ Οὐίλντερ.

— Ἡ θάλασσα εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ καὶ πρὸ τῶν ποδῶν μας, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ πλοίαρχος· ἐγὼ ὅμως φείδομαι πολὺ τῶν ἱστών καὶ τῆς ἐξαρτήσεώς μου· καθεκάστην ἐπιθεωρῶ αὐτὰ ὡς ταχυδρόμος τὰ πέταλα τοῦ ἵππου του· πολλάκις ἡ περίσκεψις μετριάζει τὴν ὁρμὴν ἡμῶν.

— Ἀλλὰ πῶς κοτορθόνετε νὰ ἐπισκευάζετε τὸ πλοῖον ὅταν ὑποστῇ ζημίαν τινὰ ἢ ἕνεκα μάχης ἢ ἕνεκα τρικυμίας;

— ὦ! τὸ κατορθόνουμεν, κύριε, καὶ ἔπειτα φεύγομεν πάλιν λαμπρῶς ἔχοντες, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος ξηρῶς ὁ δὲ Οὐίλντερ ἐνόησεν ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης ὅτι ἀκόμη δὲν ἐκέρδισεν ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Πειρατοῦ ὅθεν ἔκρινε κατὰλληλον νὰ σιωπήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀξίωματικός τῆς φρουρᾶς ἐπανῆλθε συνεπιφέρον τὸν φιλόσοφον Σκιπίωνα τὸν Ἀφρικανόν, ὅστις ἐν ὀλίγαις λέξεσιν διεξήγησεν εἰς τὸν νέον τὴν ἀληθεῖς κατάστασιν τοῦ εὐγλώττου Φίδη. Τὴν ἀγγελίαν ταύτην μαθὼν ὁ Οὐίλντερ

ἠγανάκτησε καὶ ἠσχύνθη διὰ τὸν σὺντροφόν του, ἐκ τοῦ τρόπου δὲ δι' οὗ ἐδικαιολόγησεν εἰς τὸν πλοίαρχον τὴν ἀταξίαν ταύτην τοῦ νεοσυλλέκτου του, ἀπεδείχθη ὅτι οὐδαμῶς ὑπώπτευσεν τὸ διαπραχθέν στρατήγημα.

— Γνωρίζετε, κύριε πλοίαρχε, τὸν χαρακτῆρα τῶν ναυτῶν, εἶπε, καὶ ὅτι τὸ ἐλάττωμα τῆς μέθης εἶναι ἐρριζωμένον εἰς τὴν καρδίαν των. Καλύτερος τοῦ Φίδη ναύτης σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ κατὰ τὴν τόλμην καὶ κατὰ τὴν ἐπιδεξιότητα. Μ' ὅλα του ὅμως ταῦτα τὰ προτερήματα, ὑπεῖκων εἰς τὸν κοινὸν νόμον τῆς τάξεώς του, πολὺ σπανίως ἀπαρέσκεται εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ οἰνοπνεύματος.

— Σὰς μένει ὅμως ὁ ἕτερος τῶν ναυτῶν σας κατ' εὐτυχίαν ὅπως κωπηλατήσῃ.

— ὦ! εἰς τοῦτο ἐπαρκῶ ἐγὼ μόνος· διότι ποτὲ δὲν θέλω νὰ ἀποχωρίζω τοὺς ἀνθρώπους μου· ἂν λοιπὸν τὸ ἐπιτρέπετε, ὁ Σκιπίων ἂ; μείνῃ εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ συντρόφου του.

— Ὅπως ἀγαπᾷς· ἡμεῖς ἐδῶ δὲν στερούμεθα στρωμνῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας μας περιπετειᾶς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Οὐίλντερ καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν πλοίαρχον.

Ἐπειτα δὲ ἐπιστραφείς πρὸς τὸν Σκιπίωνα τὸν διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ συντρόφου του καὶ νὰ περιποιηθῇ αὐτόν. Ὁ δὲ μαῦρος ὅστις οὐδ' αὐτὸς ἦτο ἐντελὴς ἀναμάρτητος ἀλλ' ἔσπεισεν εὐλαβῶς τῷ Βάκχῳ συγκατετέθη εὐχαρίστως. Καὶ τότε ὁ Οὐίλντερ κατέβη εἰς τὸ ἀκάτιόν του, ἐπελάβετο τῶν κωπῶν καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ πλοίου· ἀπερχόμενος δὲ πολλάκις ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅπως θαυμάσῃ τὴν πλήρη τάξιν τῆς ἐξερτήσεως, καὶ τὴν κομψότητα τῆς πρύμνης ἀμυδρῶς δὲ πῶς διέκρινε μορφήν ἀνθρώπου ἱσταμένου παρὰ τὸ πηδάλιον καὶ παρακολουθοῦντος διὰ τοῦ βλέμματος ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ ἀκατίου. Μόλον δὲ τὸ ἐπικρατοῦν σκότος ἀνεγνώρισεν τὸν Ἐρυθρὸν Πειρατήν.
(ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΜΦΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ὁ Σίμων ἦτο ῥωμαλέος μείραξ ἀλλ' ἐκ γενετῆς ὀρφανὸς καὶ τοῦτου ἕνεκα ἀνετρέφθη ἐν μεγίστῃ ἐνδεῖᾳ. Εἰς τῶν θεῶν του, πτωχὸς μὲν καὶ μᾶλλον καλοκάγαθος ἢ εὐπορος, τὸν υἱοθέτησε καὶ ἀνέθρεψεν ὅπως ἡδυνήθη, ἐνόσω δὲν ἦτον ἱκανὸς πρὸς ὑπηρεσίαν· ἀκολουθῶς ὑπηρετήσεν ὡς βοσκὸς παρὰ τῷ σκληροτέρῳ κυρίῳ τοῦ τόπου, παρ' ᾧ ἀντί πάσης ὠφελείας, ἔμαθε τοῦλάχιστον τὴν ὑποταγὴν καὶ ὑπομονήν.

Ἀλλ' ἡ ἡλικία ἐπροχώρησεν· ὁ Σίμων ἐγένετο